

[Morten Lange.]

Det ville være betydeligt bedre, hvis man havde så stor en boligmasse, at ungdom under uddannelse kunne finde en mere naturlig plads rundt omkring i små lejligheder, og hvad der ellers kunne være tale om. Det er en mulighed, der i bedre boligtider var ganske nærliggende, og som dengang blev udnyttet i stor stil, men den vej er naturligvis i øjeblikket næsten ikke farbar.

Der er imidlertid sket en betydelig forbedring i vore kollegietraditioner, hvilket har bidraget til at skabe det samme klima, som man kunne opnå på den nævnte måde. Vi bør i forbindelse med behandlingen af dette lovforslag erindre, at vi dog vist er det eneste land i verden, hvor man har en så samfundsmæssig opblanding af unge på kollegier, som der er tale om i de nyere kollegier, vi har fået bygget. Vi har gifte studerende og ugifte studerende — endog af begge køn — boende imellem hinanden, uden at det har været nødvendigt med særlige jerndøre eller andre kostbare foranstaltninger, og det har vist sig, at denne form for kollegieliv formodentlig er endog væsentlig mere effektiv, mere praktisk og samfundsmæssigt langt bedre end de gældende internatkollegier, vi havde tidligere.

Jeg er ikke i tvivl om, at de nye kollegier, den højtærede minister her beder om fuldmagt til at få opført, vil bygge på de samme principper med en opblanding af forskellige grupper af studerende. Jeg anser det især for væsentligt, at gifte studerende kommer ind i billedet. Det giver både arbejdsmæssigt og på mange andre måder en beroligende og rimelig indflydelse på kollegielivet, at der er en sådan opblanding.

Jeg synes også, det er udmærket, når den højtærede minister gør det klart for os, at det er for alle unge under uddannelse, disse kollegier skal bygges. Derved kommer vi yderligere et skridt hen imod, at kollegiet bliver et tværsnit af det samfund, de unge skal ud i, og det vil vi hilse med stor glæde.

Så meget om selve den ramme, som loven fastsætter. Den kan vi give vor tilslutning. Naturligvis må vi se på, om der er værelser nok, om rammen er vid nok og alle den slags detaljer, men det kan kun ske ved, at vi får et omhyggeligt udarbejdet materiale til vor disposition i et udvalg. Jeg skal om

rammen blot sige én ting, som har relation til den højtærede ministers fremsættelse. Det vedrører et problem, som har været nævnt af et par af de ærede ordførere, nemlig hvorvidt man skal sigte efter, at værelserne udlejes som hotelværelser i sommertiden. Jeg har selv været stærkt impliceret i den forretning, det er at udleje kollegieværelser. Jeg kan godt se, at det kan være økonomisk fordelagtigt, men jeg tror ikke, man skal tage alt for store prioriteter i den mulighed. Jeg har den opfattelse, at det på forskellig måde kan være uheldigt for kollegierne, at man lader dem gå i opløsning nogle måneder om sommeren for så at lade de studerende samles igen, når turisterne er fløjet væk. Jeg synes ikke, det er nogen tiltalende idé. Det var en nødløsning på et vist tidspunkt, da man ellers ikke kunne få byggetilladelse; men når man nu vil skabe en ramme, der går videre, tror jeg, det er forkert, hvis man regner med samtidig på denne måde at få nød- og sommerhoteller. Der kan være enkelte tilfælde, hvor det er nødvendigt, men i al almindelighed er det ikke nogen god idé.

Denne lovgivning må imidlertid ses på baggrund af en situation, som der er sagt overordentlig lidt om i dag, men som vi bliver nødt til at dvæle lidt ved, når vi også skal tage tempoet for lovens gennemførelse i betragtning og erindrer, at vi i virkeligheden, hvad angår de unge under uddannelse og deres mulighed for at skaffe sig værelser, står over for en situation, som har alle mulige chancer for at ende i komplet kaos i løbet af et år eller to.

Det er jo kendt, at man i september måned i år var lige ved at tro, at hele værelsesmarkedet for studerende i København ville bryde totalt sammen, således at de studerende simpelt hen ikke kunne få et sted at bo og derfor måtte opgive deres studium. Der er kommet en hel del rapporter efter jul om, at tilbageflytningen i januar, da semestret begyndte igen, stødte på store vanskeligheder, og der er ingen tvivl om, at værelsesituationen er spændt til det alleryderste, ja, er nær bristepunktet.

Jeg er alvorligt bange for, at man med denne rammelov er kommet for sent til at afbøde disse alvorlige konsekvenser. Vi kommer sikkert allerede nu til sommer, og